

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1940

ΑΡΙΘ. 11

Η ΑΜΟΙΒΗ ΚΑΙ Η ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΑΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

[7]

Διάθεσις τῶν εἰσφορῶν.

Ἡ ἀνωτάτη ἐξουσία ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως καὶ διοικήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καθόλου καὶ εἰδικώτερον ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἐν δεῶν προσφορῶν ἀνήκειν εἰς τὸν ἐπίσκοπον. Οὗτος ἠδύνατο «κατὰ τὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν πάντα διοικεῖσθαι»¹ καὶ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἢ τοῦ κληρικοῦ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐντεταλμένου ἔπρεπε νὰ συγκεντρῶνται οὐ μόνον ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἢ διὰ καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης προοριζομένη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἢ πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς ἀδελφοὺς ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν ἐπιεικῶς εὐποιεῖται.² Τοῦτο καθωρίζεται ἀφ' ἐνός μὲν ἵνα ἐπιτυγχάνηται δικαία καὶ ἀκριβὴς τῶν ἐκκλησιαστικῶν πόρων κατανομή, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα ἀποφεύγηται ἡ ἀσκοπος διάθεσις χρημάτων εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἦτο δυνατόν νὰ εὐεργετηθῶσι πολλάκις καὶ ὑπὸ διαφόρων χριστιανῶν, καίπερ μὴ ἔχοντες ἐξαιρετικὴν πρὸς τοῦτο ἀνάγκην. ἐνῶ ἄλλοι πραγματικῶς ἄποροι θὰ ἔμενον ἄνευ περιθάλψεως.

Ὁ διαχειριζόμενος τὸ διὰ τοὺς σκοποὺς τούτους ἐκκλησιαστικὸν χρῆμα καθίστατο ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐθεωρεῖτο ἔνοχος τοῦτ' αὐτὸ ἱεροσουλίας διὰ πᾶσαν ἐν οὐ θέοντι διάθεσιν αὐτοῦ.³ Πρὸς περιστολήν δὲ πάσης τοιαύτης, χωρὶς τῆς γνώμης τοῦ ἐπισκόπου ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένου, ἐξασκήσεως τῆς εὐποιίας ἠπειλεῖτο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἀνάθεμα κατὰ τε τοῦ δίδοντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος τε.⁴

Ἡ ἔλη διαχειρίσις ἔπρεπε νὰ γίνεται «μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ πάσης εὐλαθείας», ὁ δὲ ἐπίσκοπος, κατὰ τὸν ἀπόστολον, μεταξὺ ἄλλων προφανῶς καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ὑπονοίας περὶ κακῆς καὶ ἰδιοτελοῦς διαχειρίσεως τῶν κοινῶν, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀφιλάργυρος, μὴ ἀσχροκερδής, τὰ αὐτὰ δὲ προσόντα ἀπηγορεύοντο καὶ παρὰ τῶν διακόνων, οἱ ὅποιοι ὡς «ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπισκόπου» ἦσαν, κατὰ τὸ πλεῖστον,

1. Κανὼν Ἀποστόλ. ΜΑ', πρὸς τὴν Ἀντιοχ. ΚΕ'.

2. Κανὼν Ζ' καὶ Η' τῆς ἐν Γάγγρα συνόδου.

3. Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης ἐπιστ. μὲ Μωσῆ ἐπίσκοπῳ, «οὐ χρὴ τὰ τῶν πενήτων ἀδοκιμάστως διανεμῆναι, οἷς οὐ χρὴ, ἀλλ' ἐκείνῳ πεπεῖσθαι τῷ ταύτας οἰκονομεῖν τεταγμένῳ δε, εἴτι παρ' αὐτοῦ οὐ θεόντως ἀνήλωται, ἱεροσουλίας αὐτὸν καθίστησιν ὑπεύθυνον πταίσματι».

4. Καν. τῆς ἐν Γάγγρα ἑ. ἀ.

ἐντεταλμένοι τὴν διακονίαν τῶν πτωχῶν.¹ Εἰς ὅρασις τινὰ τοῦ «Ποιμένος» τοῦ Ἑρμᾶ παρουσιάζονται ἄτομα τινὰ ἐσπιλωμένα, τὰ ἑποῖα ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ δίδοντος τὴν ἐξήγησιν τῶν διαφόρων στοιχείων τῆς δράσεως χαρακτηρίζονται εἶναι διάκονοι «κακῶς διακονήσαντες καὶ διαρπάσαντες χερῶν καὶ ὄρφανῶν τὴν ζωὴν, καὶ ἐκυτοῖς περιποιησάμενοι ἐκ τῆς διακονίας ἧς ἔλαβον διακονήσαι»².

Τὸ ποσοστὸν, τὸ ὅποσον διεδίθητο ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τοὺς κληρικούς, ἐκτὸς μιᾶς περιπτώσεως, περὶ ἧς κατωτέρω, δὲν ἦτο καθωρισμένον.³ Ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἦτο βέβαιον, ἦτο ὅτι αἱ προσφοραὶ ἔπρεπε πάντοτε νὰ ἐπαρκῶσι καὶ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν κληρικῶν καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐνδεῶν,⁴ ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένοι κληρικοὶ ἔπρεπε νὰ ποιῶνται χρῆσιν τῶν κοινῶν ὄχι κατακόρως,⁵ οὐδὲ ὡς ἀλλοτρίοις, ἀλλὰ μεμετροημένως.⁶

Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ ὑπὸ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν πρὸς τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς λοιποὺς κληρικούς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου διακελευόμενα, ἐκ τῶν ὁποίων διαφαίνεται ἀφ' ἐνός μὲν τὸ ὑγιὲς πνεῦμα, τὸ ὅποσον ἔπρεπε νὰ βασιλεύῃ εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πόρων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ γεγονός ὅτι καὶ τότε ὑπῆρχον οἱ νομιζόντες «πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσέθειαν». Ὁ ἐπίσκοπος, λέγουσιν αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαί, δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε σπάταλος, οὔτε ματαιόδοξος καὶ υπερήφανος, ἀλλὰ νὰ ποιεῖται χρῆσιν καὶ νὰ διαθέτῃ τὰ κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ διδόμενα ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. «τὰ εἰσφερόμενα καλῶς οἰκονομεῖτω ὄρφανοῖς καὶ χήραις καὶ θλιβομένοις καὶ ξένοις ἀπορουμένοις, ὡς ἔχων Θεὸν λογιζομένον τούτων τὸν ἐγγεγραμμένον αὐτῷ ταύτην τὴν οἰκονομίαν. πᾶσι δὲ τοῖς δεομένοις μετὰ δικαιοσύνης ἐπιμερίζοντες, καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ χρώμενοι ἐκ

1. Α' Τιμ. 3,3, πρὸς τὸν Πολυκάρπου πρὸς Φιλίππησους 5,2 καὶ Const. Apost. II, 2,1 καὶ VII, 31,1.

2. Παραβολὴ IX, 26 2.

3. Ὁ Μίλας (Ἐκκλ. δίκαιον σ. 771) ἀναφέρει ὅτι «ἐφ' ὅσον χροῖον ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἀπετέλει ἐν δλον, ἐξηρησμοποιεῖτο τὸ τρίτον μέρος τῶν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον συνεισφερομένων χρημάτων πρὸς συντήρησιν τοῦ κλήρου, περὶ οὗ δὲν ὑπῆρχον εἰδικαὶ πηγαὶ συντηρήσεως». Αἱ πηγαὶ ὁμοῦς εἰς τὰς ὁποίας παραπέμπει δὲν ποιοῦνται μνησιν τοιοῦτου τινός.

4. Const. Apost. IV, 8,1 (Funk 229).

5. Ἐπιφανείου, Πανάριον, 80, κεφ. 5,5 (GCS. III.σ. 490).

6. Const. Apost. II, 25,1. (Funk 93).

τῶν κυριακῶν, ἀλλὰ μὴ παραχωρῶμενοι, ἐσθίοντες ἐξ αὐτῶν ἀλλὰ μὴ κατεσθίνοντες αὐτὰ μόνοι, κοινωνοῦντες δὲ τοῖς χρήζουσιν, ἀπρόσκοπτοι Θεῷ γίνεσθε· ἐν γὰρ μόνοι αὐτὰ ἀναλώσητε, ὀνειδισθήσεσθε παρὰ Θεοῦ λέγοντος ὡς πρὸς ἀπλήστους καὶ μονοφάγους «τὸ γάλα κατεσθίετε καὶ τὰ ἔρια περιβάλλεσθε» (Ἰεζεκ. 34,3)...καὶ ταῦτα λέγομεν, οὐχ ἵνα μὴ μεταλαμβάνητε ὑμῶν τῶν πόνων, γέγραπται γάρ· «οὐ φιμώσεις ἑοῦν ἀλωήντα» (Δευτ. 25,4, Α' Κορ. 9,9), ἀλλ' ἵνα μεμετρημένως μετὰ δικαιοσύνης, ὃν τρόπον εὖν ὁ βοῦς, ἐργαζόμενος ἐν τῇ ἀλω ἀκήμωτος, ἐσθίει μὲν, ἀλλ' οὐ τὸ πᾶν κατεσθίει, οὕτως καὶ ὑμεῖς, ἐργαζόμενοι εἰς τὴν ἀλω, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐσθίετε, ὃν τρόπον καὶ οἱ λεῦται...»¹.

Πάντως οὐδέποτε τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν κληρικῶν διατιθέμενα ἔπρεπε νὰ ὑπερβαίνωσι τὰ διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως δεινοπαθόντας ἀδελφούς ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου διδόμενα².

Ἐπειδὴ ἕως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι κέντρον ἀταξίας «ἀλλ' εὐταξίας διδασκαλεῖον»³ ὑπῆρχε ποιά τις διάταξις περὶ τῆς κατανομῆς τοῦ εἴδους τῶν εισφορῶν, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐπρεπε νὰ λαμβάνωσιν αἱ διάφοροι τάξεις τῶν κληρικῶν. Οὕτως αἱ μὲν ἀπαρχαὶ προωρίζοντο διὰ τὸν ἐπίσκοπον τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς διακόνους, ἡ δὲ δεκάτη διὰ τοὺς λοιποὺς κληρικούς, τὰς παρθένους, τὰς γήρας καὶ τοὺς πένητας⁴, ἂν καὶ κατὰ τὸν Δ' ἀποστολ., κανόνα καὶ αὐταὶ ἔτι αἱ ἀπαρχαὶ προωρίζοντο οὐ μόνον διὰ τοὺς ἀνωτέρους ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς κληρικούς.

Ἰδιαιτέρα λεπτομερῆς διάταξις περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως ὑπῆρχε μόνον περὶ τῶν «περισσευουσῶν προσφορῶν». Αὐταὶ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, «τὰ προσφερόμενα εἰς λόγον θυσίας», θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι δὲν ἦσαν ἡγιασμένα, καίτοι παρὰ τῶ αὐτῶ συγγραφεῖ ὑπάρχει ἀπαγόρευσις περὶ διανομῆς τούτων μεταξὺ τῶν κατηχουμένων, καὶ ἀναφέρεται ἡ λέξις «πινέτω»⁵, ἥτις ἐξυπακούει κατὰ τὸν οἶνον. Τοῦτο δὲ θὰ ἦτο ἀναγκαῖον μόνον ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οὗτος ἦτο ἡγιασμένος, διότι ἄλλως, ἂν δὲν εἶχεν ἡγιασθῆ, θὰ ἠδύνατο νὰ διαφυλαχθῆ πρὸς χρησιμοποίησιν κατὰ τὴν ἐπομένην τέλεσιν τῆς Θ. Εὐχαριστίας. Αἱ Ἀποστολικαὶ ἕως Διαταγαὶ εἶναι σαφέστεραι, χαρακτηρίζουσαι αὐτὰς ὡς «περισσευούσας ἐν τοῖς μυστικοῖς εὐλογίαις», ἔτι δὲ σαφέστερον εἶναι χωρίον τι τῆς

1. Const. Apost. II, 25,1-2 ἐξ. (Funk, 93 ἐξ.)

2. Πρὸβλ. Ὁριγένους, Comm. ser. 61 in Matth. «cibus simplex et necessaria vestimenta, ut ne amplius te neamus nobis, quam demus esurientibus fratribus et sitientibus atque nudis et iis, qui necessitatem patiuntur in saecularibus curis.» Πρὸβλ. A. v. Harnack, Mission, ἐκδ. 4η σ. 182, 183.

3. Const. Apost. VIII, 31,3 (Funk, 534).

4. Const. Apost. VIII, 30,2 (Funk, 532).

5. Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας Κανὼν Η' «μήτε κατηχούμενος ἐκ τούτων ἐσθίτω ἢ πινέτω».

ἐκκλησιαστ. ἱστορίας τοῦ Εὐαγγερίου, ἐνθα, λόγου προκειμένου περὶ θύματός τινος σχετικοῦ πρὸς τὴν κατάλυσιν τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ἀναφέρεται ὅτι «ἐθὺς παλαιὸν ἀνὰ τὴν βασιλεύουσαν ὅτι ἂν πολὺ τι χρῆμα τῶν ἀγίων μερίδων τοῦ ἀχράντου σώματος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐναπομένονοι, παῖδας ἀφθόρους μεταπέμπτους γίνεσθαι, παρὰ τῶν ἐς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντων, καὶ ταῦτα κατεσθίειν»¹. Τὸ ἐναντίον πρὸς τὰς ἀνωτέρω μαρτυρίας, θὰ ἠδύνατο νὰ συναχθῆ ἐκ χωρίου τινός τοῦ Αὐγουστίνου περὶ συμμετοχῆς τῶν κατηχουμένων εἰς τι, τὸ ὁποῖον «quamvis non sit corpus Christi sanctum tamen est»². Τοῦτο ἕως πιθανῶς νὰ μὴ ἀναφέρεται εἰς τὰς ἡγιασμένας προσφοράς.

Ὅπως ποτ' ἂν ἡ τῶν περισσευουσῶν τούτων προσφορῶν ἰρίζεται ὅτι τέσσαρα μέρη λαμβάνει ὁ ἐπίσκοπος, τρία ὁ πρεσβύτερος, δύο ὁ διάκονος καὶ ἓν οἱ ὑποδιάκονοι, οἱ ἀναγνώσται, οἱ ψάλται καὶ αἱ διακόνισσαι³.

* *

Ταῦτα ἐν συντομίᾳ εἶναι τὰ τῆς ἀμοιβῆς καὶ συντηρήσεως τῶν κληρικῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἐκτοτε θεδαίως αἱ κοινωνικαὶ καὶ αἱ ἄλλαι συνθηκαὶ μετεβλήθησαν κατὰ πολὺ καὶ δὲν εἶναι δυνατόν τὰ μέτρα ταῦτα νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἀπαρράλλκτως καὶ πάλιν ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἐν τούτοις αἱ βασικαὶ γραμμαῖ, αἱ ἐποταὶ εἶναι αἱ κύριαι γραμμαῖ αὐτοῦ τούτου τοῦ χριστιανικοῦ οἰκοδομήματος, καὶ σήμερον ἔτι δὲν πρέπει κατὰ τὴν διαρρῦθμισιν τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο προβλημάτων νὰ παραγνωρίζωται, ἐάν δὲν θέλομεν νὰ ἀποστῶμεν αὐτῆς τῆς πρώτης καὶ βασικωτάτης ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι οὐχὶ τὸ διακονεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ διακονεῖν.

ΙΕΡΟΔ. ΙΕΡΩΝ. Ι. ΚΟΤΣΩΝΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

1. Ἐκκλ. ἱστ. IV, 36. Τὸ ἔθος τοῦτο ἐξηκολούθει ὀφιστάμενον ἔτι καὶ ἐπὶ Νικηφόρου Καλλιστοῦ. Πρὸβλ. Ἐκκλ. ἱστ. κεφ. 25, ἐκδ. 17.

2. Πρὸβλ. Π. Τρεμπέλα Αἱ τρεῖς λειτουργίαι κατὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις κώδ.κας, Ἀθῆναι 1935 σ. 157.

3. Const. Apost. VII, 31,2 (Funk, σ. 532—534).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΠΕΡΙ ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Συνεσίου Ζ. Φιλιππίδου τοῦ Τηνίου, Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, Χριστιανισμὸν ὑπερπέραν ἦτοι ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς Ἀθῆναι 1940 σελ. 82.

Εἶναι αὕτη ἡ τρίτη μελέτη, τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα χειροτονίαν του δημοσιεύει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κύριος Συνέσιος. Καὶ ἔρχεται οὕτω νὰ ἐπιβεβαιώσῃ, ὅτι εἶναι δυνατόν καὶ εἰς τὸν πεφορτισμένον ὑπὸ διοικητικῶν φροντίδων ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν λειτουργὸν νὰ ἐξοικονομῇ χρόνον καὶ πρὸς μελέτας συγγραφικὰς, διὰ τῶν ὁποίων διευρύνεται ἡ ἀκτις τῆς δράσεως αὐτοῦ καὶ ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ. Οὕτω καὶ ἐκ τῆς ἐπόψεως ταύτης παρουσιάζει ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον ἡ δημοσίευσίς τῆς μελέτης ταύτης, ἡ ὁποία προστιθεμένη καὶ εἰς ἄλλα τὰ ἀξιεπαινα προηγούμενα ἄλλων ἱεραρχῶν μας, ὠθεῖ πρὸς μίαν κίνησιν, ἡ ὁποία

ρῶν πνευμάτων; Ἐγκατέλιπε τελείως ὁ Δημιουργός τὰ πλάσματά Του ὥστε νὰ πέπτωσι καθ' ἐκάστην θύματα τῆς κακίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων;> (σελ. 27—28.)

Θὰ εἶχομεν εἰς ταῦτα νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὁ Δημιουργός, ἀποκαλύψας ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ ἐν τῇ Π. καὶ τῇ Κ. Διαθήκῃ καὶ ἐνεργῶν διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, καθώρισεν δύο πηγὰς τῆς ὀρθῆς καὶ ὑγιᾶς καὶ σωζούσης ἀληθείας Του, τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοξιν. Καὶ καθ' ἰδίαν ἐν τῷ ὀρατῷ κόσμῳ στύλον καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας αὐτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν Του. Καὶ δὲν παρίσταται οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ἀναζητηθῇ καὶ τρίτη τις πηγή διδασκαλίας καὶ νέος ἄγωγός ἐπικοινωνίας ἡμῶν πρὸς τὸν ἀόρατον κόσμον, ὡσὰν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου ἐγκαθιδρυθέντα μέσα φωτισμοῦ, διδασκαλίας, ἁγιασμοῦ καὶ προσεγγίσεως πρὸς τὸν οὐράνιον κόσμον νὰ ἀπεδείχθησαν ὑπὸ τῆς ροῆς τῶν αἰώνων ἀνεπαρκῆ καὶ ἔχοντα ἀνάγκην συμπληρώσεως. Συγκεκριμένως δέ, ὡς πρὸς τὸν Πνευματισμὸν, θὰ εἶχομεν νὰ προσθέσωμεν, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὅτι, ὡς ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ Ch. Dawbram (ἐν ἐφημερίδῃ Progressive Thinker τῆς 3 Ἀπριλίου 1897), ἡ ὄλη ἐξ αὐτοῦ συγκομιδὴ μετὰ μακρᾶς σειρᾶς ἐτῶν ἐνασχολήσιν ἐν αὐτῷ θὰ συνεπσοῦτο εἰς κόκκον οἴτου ἀπέναντι κηλοῦ ἀχύρου, ἥτοι τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν ἐν αὐτῷ ἀποκαλύψεων ἀποτελεῖ ἀχύρον, ἢ κατ' ἄλλον τινὰ ἐκφραστικώτερον καὶ ἀκριθέστερον χαρακτηρισμὸν ὁ Πνευματισμὸς φωράται «τόσον ἄγονος ὅσον ἡ ἔρημος Σαχάρα καὶ τόσον κενὸς ὅσον μία κολίχη κολοκύνθῃ» (ὁ Πνευματισμὸς, Ν. Ὑόρκη 1919 σελ. 16) συγκεκριμένως δέ ὡς πρὸς τὰς ἐπιμέρους διδασκαλίας, τὰ πάντα ἐν αὐτῷ προσέχοντα ἐκ δυνάμεων καὶ, καθ' ἑτέρου δὲ, ἀπαρατήρητὸν ὁ καθηγητῆς Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, ὁ Πνευματισμὸς «περιφράζει τὰ ἴδῃ γνωστά, ἄτινα μόνον ἐσυστηματοποίησε καὶ ἐξ ὧν ἀνέπτυξε καὶ ἴδια συμπέρασματα» (Γρ. Παπαμιχαήλ, Πνευματισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς σελ. 100 καὶ ἐξῆς). Ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ προσεθέτομεν, ὅτι ὁ Πνευματισμὸς δὲν ἐσημαίεσθε τελειωτικῶς τὴν ἐμφάνισίν του, ὡς φαίνεται νομίζων ὁ Σεδασμιώτατος. Ὁ Πνευματισμὸς εἶνε πολλὴ παλαιότης. Καὶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀναγνώσῃ τις τὸ μνημονευθὲν ἔργον τοῦ Lombroso, ἐπὶ πλεόν δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἁγίου τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ' J. Laproni δημοσιευθὲν ἔργον (L' Hypnotisme et le spiritisme 8, ἐκδ.), ἐάν θέλῃ εἰδικώτερον νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὴν ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων χρόνων μέχρι τοῦ νῦν ἱστορίαν τοῦ Πνευματισμοῦ. Ἐνταῦθα ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ Π. Διαθήκη ἐξ ἑνὸς μὲν παρέχει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀφήγησιν περιστατικῶν, καθ' ὃ Ὁ Σαουλ ἐν Ἀσδὼρ διὰ τῆς ἐκεῖ ἐδρευούσης ἐγγαστριμύθου ἐκάλεσε τὸ πνεῦμα τοῦ Σαμουὴλ καὶ δι' αὐτῆς ἐπεκαινῶνθη πρὸς αὐτό (Α'. Βασ. κη'. 7—21, ἐνθα ἡ ὄλη ἀφήγησίς παρουσιάζει πολλὰς ἀναλογίας καὶ ὁμοιότητας πρὸς τὰ σήμερον ἐν ταῖς πνευματιστικαῖς συνεδριάσεσι λαμβάνοντα χῶραν) ἐξ ἑτέρου δὲ γέμει ἀπαγορευῶσαν αὐστηρῶν καὶ ρητῶν κατὰ τῶν μετεργαμένων τὰς πνευματιστικὰς μεθόδους, ἐπαπειλοῦσα κατ' αὐτῶν τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον. Αἱ φράσεις «ἐπερωτῶν τοὺς νεκρούς» (Λευιτ. κη' 13 καὶ ἐξῆς), «τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς;» (Ἠσαΐου η'. 19) εἶνε τόσον σαφεῖς, ὥστε δὲν ἀπολείπεται ἢ παραμικρὰ ἀμφιβολία περὶ τοῦ διὰ τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀναφέρεται κατὰ πνευματιστικῶν μεθόδων. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τοιαῦτα αὐστηραῖ ἀπαγορευσεις προσηγήθησαν, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Δημιουργοῦ ἀπευθυνθεῖσαι, δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς σήμερον νὰ θέτωμεν τὸ ἐρώτημα: «Ἐγκατέλιπε τελείως ὁ Δημιουργός τὰ πλάσματά Του, ὥστε νὰ πέπτωσι καθ' ἐκάστην θύματα τῆς κακίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων;>

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν Πνευματισμὸν. Ἄλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ προηγούμενον αὐτοῦ κεφάλαιον τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ μνήμη», ἡ ἐπιτολή μῶμεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ τοῦτο ἴσως προδίδει ἐπιτόρῃσιν ἐκ τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Πνευματισμοῦ. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ Σεδασμιώτατος ἀναζητῇ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ ἐκ τῆς ψυχικῆς μας ἰδιότητος τῆς μνήμης. Ἄλλὰ μνήμην ἔχουσιν ἀναντιλέκτους καὶ τὰ κτήνη. Καὶ ἀποδίδομεν μὲν καὶ εἰς ταῦτα ψυχὴν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ κτήνου κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἐκδοχὴν δὲν εἶναι ἀθάνατος, ἀλλὰ θνητὴ. Ἀθάνατον τὴν ψυχὴν τοῦ κτήνου ἀποδέχεται ὁ Πνευματισμὸς, ὁ ὁποῖος εἰσηγείται καὶ τὴν μετανάστων

τῶν ψυχῶν, ὑποστηρίζων ὅτι μία ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ πρὸς ἕκτισιν ποιήσεως τινος νὰ μετενασκαθῆ καὶ εἰς κτήνός τι. Ἐνταῦθεν τὸ ἀπὸ τῆς μνήμης ἐπιχειρήματα δύναται νὰ ἔχη ἰσχύον διὰ τὸν Πνευματισμὸν οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸν Χριστιανισμὸν. Ἐτυχεῖς ὁ Σεδασμιώτατος κηρύττεται διαρρήθην καὶ σαφῶς κατὰ τῆς περὶ μετεμφυχώσεως διδασκαλίας (σελ. 46, 49 καὶ ἐξῆς). Οὕτω δὲ τὸ περὶ μνήμης κεφάλαιον μόνον ὡς ἐπιχειρήματα μὴ ἐπαρκῶς ἰσχυρὸν δύναται νὰ ἐπικριθῇ.

Τέλος θὰ εἶχομεν νὰ σημειώσωμεν εὐλαβῶς, ὅτι ὁ Σεδασμιώτατος, ἐνῷ τόσον στερεῶς ἔχειται τοῦ δόγματός τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, οὐδένα λόγον ποιεῖται ἐν τῇ μελέτῃ αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ δόγματος τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως. Ἡ παράλειψις δὲν ἔχει ἴσως θαυτέραν τινὰ σημασίαν, διότι εἰς μελέτην μόλις εἰς 82 σελίδας ἐκτεταμένην δὲν θὰ ἠδύνατο εὐλόγως τις νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀξίωσιν, ὅπως ἐθέλετο ἔστω καὶ ἀπλῶς καὶ τὸ δόγμα τοῦτο, ὅπερ ἄλλως τε τόσας ἀπορίας διεγείρει, τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς ὑποχρεοῦται νὰ λύσῃ. Ἀλλ' ἵπῳ τὸ δόγμα τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν νὰ ἀποτελέσῃ θέμα ἰδίας αὐτοτελοῦς μελέτης. Σημειοῦμεν ἐν τούτοις τὴν παράλειψιν μόνον καὶ μόνον, διότι γενικαί τινες φράσεις τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος μελέτης εἶναι δυνατὸν καὶ νὰ παρεξηγηθῶσιν. Οὕτως ἐν τῷ Προλόγῳ ἀπαντᾷ ἡ φράσις «ὁ ἀνθρώπος ἀπερχόμενος τῆς ζωῆς τοῦ γήϊνου κόσμου, ἀποβάλλει τελείως πᾶν τὸ ὕλικόν, μένει δὲ πνεῦμα μόνον» καὶ ἐν τῷ αὐτῷ κτωτέρῳ: «ἀὐτοῦ ἔχει νὰ διανύσῃ περιόδους ζωῆς (ὁ ἀνθρώπος) .. τὴν δευτέραν αἰωνίαν, ἀνευ τέλους, πνευματικὴν» (σελ. 6). Παρόμοιά τινὰ γράφονται καὶ ἐν σελ. 29—30. Ἐν σελ. δὲ 60, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, περικριθῶσιν οἱ εἰς ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου εὐλασίας καλούμενοι δίκαιοι ὡς «ψυχαί, πνεύματα πλεόν καθαρά». Παρόμοια σημειοῦνται καὶ ἐν σελ. 67. Σαφέστερον δ' ἐν σελ. 73 οἱ δίκαιοι μετὰ τὴν ἀνάστασιν παρουσιάζονται ὡς «καθαρὰ πνεύματα».

Ἀναμφιδύως ἡ πρόθεσις τοῦ Σεδασμιώτατος, τοσαύτην ἀξιοπαταστέως ἐπιδειξάμενος εἰς τὴν κατὰ τῆς περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων Ὁριγενείου δεξασίας ἀπόφασιν τῆς Δ'. Οἰκουμένης, δὲν εἶναι καὶ ἐν προκειμένῳ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν δόγμα, τὸ ὁποῖον, ἐάν ἀρνηθῶμεν, κατ' ἀνάγκην θὰ καταλήξωμεν νὰ ἀρνηθῶμεν, ὡς ἀναπτύσσει ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τὴν Α'. πρὸς Κορινθίους (κεφ. 15ον), καὶ αὐτὴν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Ἀπλῶς καὶ μόνον υπερτονίζει ὁ Σεδασμιώτατος τὴν ἐπὶ τὸ πνευματικώτερον τροπὴν τῶν ὄρων, ὑφ' οἷς θὰ ζῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι οἱ δίκαιοι, τῶν ὁποίων τὰ ἐκ νεκρῶν ἀναστήσασθαι σώματα, μολονότι θὰ εἶνε ὕλικά, θὰ εἶνε ὅμως ἐν ταῦτῳ καὶ ἀφθαρτα καὶ ἀθάνατα, ἐπὶ πλεόν δὲ καὶ τέλεια ἔργα τῶν πνεύματος, ἐν μηδενὶ παρεμποδίζοντά, ἀλλ' ἐν πᾶσιν ἐξυπηρετοῦντά αὐτό.

Ταῦτα εἶχομεν εὐλαβῶς νὰ παρατηρήσωμεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς συγγραφῆς τοῦ Σεδασμιώτατος ἁγίου Θηδῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εὐχόμεθα μακρὰν εἶτι τὴν ποιμαντορίαν, ἵνα καὶ εἰς νέων μελετῶν τὴν δημοσίευσιν προδῇ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΝ

Ὁ αἰὼν τῆς Ἐκκλησίας

Ὁλλανδῶς θεολόγος, ἐν ἐνδιαφέροντι ἄρθρῳ του εἰς ξέρον περιοδικόν, ἀσχολούμενος περὶ τὰς πνευματικὰς τάσεις τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, χαρακτηρίζει προσφηνῶς τὸν αἰῶνα ἡμῶν ὡς τὸν αἰῶνα τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ἐννοίᾳ δι' αὐτὴν ἀπομένει σήμερον ὡς μόνη σάντις σωτηρίας. Καὶ πράγματι. Μετὰ τὸ μεσορράημα τῶν ὀλισυικῶν θεουργῶν κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, μετὰ τοὺς διωγμούς, τοὺς φανερούς καὶ τοὺς ἀφανεῖς, τοὺς ὁποίους ὑπέστη, καὶ ἐν μέρει ὑφίσταται, εἶτι, ἡ χριστιανικὴ πίσυς, αὐτὴ ἀνατέλει καὶ πάλιν ὡς ἡ μόνη ἐλπίς ἐν μέσῳ τῶν καπνίζόντων ἐρειπίων, τὰ ὁποῖα καθ' ἐκάστην ἐπισωρεῖ ὁ

περίφημος «πολιτισμός του είκοστου αιώνας». *Ἡ κραταιὰ καὶ ὑπερήφανος ἐπιστήμη κατήντησε τὸ φοβρότερον ὄπλον εἰς χεῖρας τοῦ ἀθροίσκου ἀνθρώπου, ἡ περίφημος συναδέλφωσις τῶν λαῶν, χωρὶς Χριστοῦ καὶ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ, ἀπεδείχθη φιλολογία κενὴ περιεχομένου, ἡ δὲ περίφημος κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη, κατὰ τὸ πλεῖστον, δὲν ἐχρησίμευσεν ἢ ὡς μέσον ἐπικρατήσεως τῶν ἐπιτηδείων.*

Εἰ τυφλοὶ ἦτε . . .

Καὶ σήμερον θὰ ἠδύνατο ἄριστα νὰ ἐπαναληφθῆ τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς Φαρισαίους, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἰάσεως τοῦ τυφλοῦ λεχθὲν: «εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἶχετε ἁμαρτίαν». Διότι ἡ μεγαλιτέρα τῆς ἀνθρωπότητος τυφλώσις, ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται σήμερον διὰ τῆς φρίκης τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ πολέμου, συνέπεσε πρὸς τὴν περίοδον τῶν περιλάλητων «φώτιων». Προηγήθη, δηλαδή, ὁ αἶων τῆς διαφώτισεως καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐκαλεῖτο νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ πάσης «δεισδαίμονιας» καὶ διακηρῶνθῆ ὁ θρίαμβος τῆς «ἐπιστήμης», ἡ ὁποία θὰ ἔφερε τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, ἵνα τὰ πάντα καταλήξωσιν εἰς τὸν γλευσσαῦδὸν πύσης θεοσκευτικῆς ἀντιλήψεως καὶ πάσης ἠθικῆς ιδέας. Ἴδου ὅμως καὶ δὲν παρῆλθε χρόνος μακρὸς καὶ ἡ ἀνθρωπότης δρέπει ἀφθότους τοὺς καρποὺς τῆς τυφλότητος τῆς ἡ μᾶλλον τῆς ἐθελουφλίας τῆς. Καὶ δικαίως, διότι πάντες ἐλέγομεν «οὐ βλέπομεν». Ἡ ἁμαρτία λοιπὸν, ἡμῶν μένει, ἐφ' ὅσον δὲν ὁμολογῶμεν τὴν τυφλώσιν ἡμῶν καὶ δὲν προσερχόμεθα πρὸς τὸ μοναδικὸν ἀληθινὸν Φῶς. Ὅποτε θὰ ἐκκληρωθῆ ἡ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἐκτοξευθεῖσα ἀπειλὴ τοῦ Κυρίου «ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε». Καὶ ἰδοὺ οὐκ ἤρξισεν ἤδη ἐκκληρουμένη ἰατρὴς. . .

Συνεπεί τῆς ἐχθρικής στάσεως, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τινος ἢ κυβέρνησις τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Ἐνώσεως ἐναντι τῶν ἐγχρόμων φυλῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς, ἐκδοθέντος καὶ σχετικοῦ νόμου, προβλέποντος τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἰθαγενῶν κατοίκων καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τούτων εἰς ὀρισμένους περιφερείας, ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀφρικῆς διεξάγει ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν καταπιεζομένων μαύρων. Ὀδῶν οἱ ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, συνελθόντες εἰς σύνοδον, διεκήρυξαν ὅτι θὰ ἀντιταχθῶσι κατὰ πάσης αὐθαρέτου ἐνεργείας, ἥτις θὰ ἐδίχε δπωσθῆποτε τὰ δικαιώματα, τὰς ἐλευθερίας καὶ τὸν τίτλον τοῦ πολίτου τῶν ἐγχρόμων κατοίκων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἐξομοιουμένων, συμπῶνως τῷ Κανονισμῷ τοῦ 1829, πρὸς τοὺς Ἄρετανούς ὑπηκόους. Οἱ ἀγγλικανοὶ ἐπίσκοποι ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἀγωνισθῶσι κατὰ πάσης παραβιάσεως τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ, παρατηρήσαντες ὅτι παρόμοιόν τι θὰ ἀπετέλει πράξιν σκληρὰν καὶ ἀπάνθρωπον, καταργούσαν πᾶσαν ἔννοιαν δικαιοσύνης, ἀντίθετον δὲ συνάμα καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ὕγιους οἰκονομικῆς πολιτικῆς.

Τὸ Γραφεῖον τῆς Διεθνούς Ἀντικομμουνιστικῆς Ἐνώσεως, ἐπιθυμοῦν νὰ ἐχῇ ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τῆς ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ καταστάσεως, ἐπέτυχεν ὅπως δι' ἀπεσταλμένου ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν κατὰ τὸν Ρωσοφιλανθρονικὸν πόλεμον συλληφθέντων Ρώσων αἰχμαλώτων. Ὁ ἐν λόγῳ ἀπεσταλμένος ἠθνηθή νὰ ἐρωτήσῃ ἱκανὸν ἀριθμὸν αἰχμαλώτων περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας ἐν Ρωσίᾳ. Πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἐρωτηθέντες ἀπήντησαν, ὅτι σχεδὸν δὲν ὑπάρχουν πλέον ναοὶ ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερῶν εἶναι ἐλάχιςτος. «Πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ τις

αὐτοῦς». Ἀναζητεῖ δὲ τις καὶ ἀνευρίσκει αὐτοῦς. ὁσάκις πρόκειται π. χ. νὰ τελεσθῇ βάπτισις παιδιῶν. Τοῦτο προκαλεῖ ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες διέκοψαν πάντα δεσμὸν μετὰ τῆς θρησκείας, ἐπιθυμοῦν, κατὰ τὸ πλεῖστον, νὰ βαπτίζωσι τὰ τέκνα τῶν. Ἦι πράξις αὕτη ἀποτελεῖ κυρίως μέλημα τῶν γυναικῶν, τὸ βάπτισμα δὲ τελεῖται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κρυφίως. «Δὲν γνωρίζω ἢ ἀκριβῶς περὶ τοῦτου» ἀπήντησεν εἰς ἐκ τῶν αἰχμαλώτων. «ἀλλὰ ἡ σύζυγός μου θὰ πράξῃ ὅτι χρειαζέται. . . τὸ παῖδι πρέπει νὰ βαπτισθῇ». Εἰς τὴν συνέδῃσιν τῶν λαϊκῶν μαζῶν παραμένει ζωηρὰ πάντοτε ἡ πεποίθησις, ὅτι τὸ βάπτισμα εἶναι ἀναγκαῖον. Παρήγορον ὡσαύτως τυγχάνει τὸ γεγονός, ὅτι, παρὰ τὴν τελείαν ἀπαγόρευσιν τῆς θεοσκευτικῆς διδασκαλίας εἰς τὰ παιδιά, οἱ γονεῖς, καὶ γενικῶς οἱ παλαιότεροι, προσπαθοῦσι νὰ μεταδιδάσωσιν εἰς τὰς νέας γενεὰς τινὰς ἐκ τῶν θεμελιωδῶν διδασκαλιῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως. Σχεδὸν πάντοτε οἱ ἐρωτηθέντες χωρικοί διεκήρυξαν τὴν πίστιν τῶν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν, ὅπως ἀναγνώσωσι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ δυνήθωσι νὰ παραστῶσιν εἰς λειτουργίας. Ὁσαύτως αἱ μαρτυρίαι πάντων τῶν αἰχμαλώτων συμφωνοῦσιν ἐπὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀντιθεοσκευτικὴ τρομοκρατία ἐξοκολουθεῖ νὰ μαίνεται καὶ ὅτι ὑφίστανται πολυἀριθμὰ στρατόπεδα, ὅπου παραμένουσιν ἐγκλειστοὶ ὅσοι ἠθέλησαν νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἢ νὰ διακηρύξωσιν ἐμφανῶς τὴν χριστιανικὴν πίστιν τῶν. Γενικῶς ἐκ τῆς ἐρευνης ταύτης διεπιστώθη, ὅτι ὑφίσταται διαχωριστικὴ γραμμὴ, ἀόρατος, πλην ὅμως σαφεστάτη, μετὰ τῶν «ἀνθρώπων τοῦ κόμματος» καὶ τῶν «ἄνευ κόμματος» τοιούτων. Ὁ χριστιανὸς οὕτως μετατρέπεται ἐνίοτε εἰς ἐχθρὸν. ἐκδηλουμένην ὅπὸ τῆς μεγάλης μάχης τοῦ λαοῦ, κατὰ τοῦ κόμματος καὶ ὀφειλουμένην εἰς τὴν ἀδιάλλακτον στάσιν τοῦ καθεστῶτος ἐναντι τῆς θρησκείας.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Μαρτίου ἀπέθανεν ἐκ πολιοῦ γήρατι ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Giessen τῆς Γερμανίας Ρουσταδὸς Krüger. Ὁ μεταστάς, εἰς ἐκ τῶν περιφημοτέρων μαθητῶν τοῦ Harnack, ἦτο γνωστότατος διὰ τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, καὶ τὸ τετρατόμονον ἐγχειρίδιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὃ ποτε ἐξεδόθη εἰς πολλάς ἐκδόσεις τῆ συνεργασίᾳ καὶ ἄλλων εἰδικῶν. Ἐκ τῶν ἔργων τῶν τινὰ εἶχον μεταφρασθῆ καὶ εἰς ξένας γλώσσας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον συνήλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰ συνεδριάσεις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, παρακαλομένους, ἵνα τὰς προτάσεις ὑποψηφίων διὰ τὸν κατάλογον τῶν πρὸς ἀρχιερατεῖαν ἐκλογίμων ὑποβάλωσι μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου, ἵνα καταστῆ δυνατόν νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει κατὰ τὸν μιταρισμὸν τοῦ καταλόγου τοῦ καταρτισθησομένου κατὰ τὴν τρέχουσαν συνοδικὴν περίοδον.

—ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐχορηγήθησαν ἄδειαι τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Διδυμοτείχου μηναῖα διὰ Θεσσαλονίκην, Βεροῖας, εἰκοσιπενθήμερος δι' Ὑπάτην καὶ Καμμένα Βούρλα, Καστορίας καὶ Τριφυλίας ἀνά δεκαπενθήμερος δι' Ἀθήνας, Παροναξίας διήμερος διὰ Σῦρον, Φθιώτιδος πενθήμερος δι' Ἀθήνας καὶ Θηβῶν πενθήμερος δι' Ἀθήνας καὶ Πάτρας.

—ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θεοσκευμάτων ἀνεκοινώθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι διὰ Β. Δ. ἰδρυθῆσαν νέα αὐτοτελεῖς ἐνορία κατὰ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Θεσσαλιώτιδος ἐν τοῖς Συνοικισμοῖς Κουσελί περὶ τὸν Ἱ. ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου καὶ Μυρόρασι τῆς Κοινότητος Σκολιάς Φαρσάλων περὶ τὸν Ἱ. ναὸν τοῦ ἁγίου Σάββα καὶ κατὰ τὴν Ἱ. Μητρόπ. Λαοῖσις ἐν Λαοῖσις περὶ τὸν Ἱ. ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Νεαροταφείου,

—Τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον ἀνεκοίωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ἡ Ἱ. Μονὴ Ἐνοχίου τῆς Ἱ. Μητροπ. Ἡλείας διὰ Β. Δ. μετεγράφη ἀπὸ ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας.

—Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνδικὸν Δικαστήριον κατεδίκασε τὸν Ἀρχιμ. Χρυσόστομον Μπούαν εἰς καθάρσιν καὶ ἀφάρσιν τοῦ μοναχικοῦ σχήματος καὶ ἱερατικοῦ ἐνδύματος, ἐπὶ φατριᾷ, τυρεῖα κ.λ.π. κατὰ τοῦ ἐπιχωρίου ἐπισκόπου καὶ ἐπὶ ἀνηθικῶν διαγωγῇ καὶ ἐκβιασμῷ τῆς Ἱ. Συνόδου.

—Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν, ἀπαντῶν εἰς σχετικὸν συνοδικὸν διάβημα, ἐγνώρισεν τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι ἡ μετάθεσις τῆς ἡμιαργίας εἰς τὸν πρὸ μεσημβρίας χρόνον ὄρισμένων ἑορτῶν εἶναι νόμος δυνάστη μόνον αἰτήσῃ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ οὐ πάντως λαμβάνεται πρόνοια, ἵνα κατὰ τὰς ἑορτάς, καθ' ἃς ὑπάρχει ἡμιαργία μὴ παρεμποδίζεται ὁ ἐκκλησιασμὸς τῶν ὑπαλλήλων.

—Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν, ἀπαντῶν εἰς συνοδικὰ διαβήματα, ἐγνώρισεν τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς πύκνωσιν τῶν μεμορφωμένων αὐτῆς στελεχῶν ἀποβλέπει ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ τοῦ 1918 ἰσχυροῦς διατάξεως, καθ' ἣν οἱ ἐκ τῶν ἱερατικῶν σχολῶν καὶ ἱεροδιδασκαλείων προερχόμενοι δημοδιδάσκαλοι διορίζονται εἰς χωρία ἔχοντα μόνον κάτω τῶν χιλίων κατοίκους.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς, παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις μελῶν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τοῦ ἐξοχωτάτου κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως τῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ πολλῶν ἐπισήμων κατέθετο τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ ἀνεγειρομένου νέου Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου. Τὸν ἁγιασμόν ἐτέλεσεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος.

—Ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας καὶ ἐπισκέφθησαν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου οἱ Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι Γιβραλτᾶ καὶ Γκλώστερ μετὰ τῶν αἰδεσμ. Προσβυτέρων Ντάγκλας καὶ Ἄσερ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἐγένετο κατὰ τὴν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ἐπίσκεψιν συζήτησις μεταξύ τούτων καὶ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς ἐπὶ τῶν τὰς δύο Ἐκκλησιᾶς ἐνδιαφερόντων ζητημάτων, διελευσάνθησαν δὲ ἱκανὰ σημεῖα, σκόπειν ἢ ἀμφίβολα. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀνταπέδωκε τοῖς ἀνωτέρω ξένοις τὴν ἐπισκεψίαν, παρέθηκε δ' αὐτοῖς, τῇ παραμονῇ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν, ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης, γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθησαν καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Τῇ ἐσπέρῃ τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐδεδιόσωτο τοὺς ἐν λόγῳ κληρικούς ἐν τῷ Βυζαντινῷ Μουσείῳ ἐνθὰ προσῆλθε καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδριῶν τῶν Διοικ. Συμβουλίων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου, τοῦ Φιλοσοφικοῦ Ἰνστιτούτου, τοῦ Ἡρώδου Ἀγ. Δαύρας, τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου, τοῦ Ταμείου Ἀνταλλαξίμων, τῆς Ἐξοχῆς Ἐργαζομένων Γυναικῶν, τῆς ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἐκτελεστικῶν Κληροδοτήματος Ἀνθῆς Μελισσοφυῶ.

—Τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, κατὰ τὸν Μ. Ἐσπερινόν, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἱ. Ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου Ὀμονοίας, τῇ δ' ἐπομένῃ ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ὁμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου Πειραιῶς. Ἀμφότεροι οἱ Ἱ. Ναοὶ ἦσαν κατὰμεστοί πιστῶν.

—Τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρειτιδος ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὸν Ὁρθρὸν καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν καὶ ὁμίλησεν ἐν τῷ ἑορτάζοντι Ἱ. Ναῷ τῆς ἁγ. Φωτεινῆς Ν. Σμύρνης.

—Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλατῆος ἐν τῇ ἐνόρξει τοῦ Β'. Συνεδρίου τῆς Ἑθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας, τοῖς ἐγκαινίοις τῆς ἐν τῷ Ζαλπεῖῳ Α'. Ἐκθέσεως τῆς Ἑθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας, τῇ Κρητικῇ ἐκθέσει Κρητισίας, τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Ἐπιτροπῆς Μαθητικῶν Συστημάτων Γ'. Περιφέρειας Ἀθηνῶν, τῇ περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῷ Χριστιανισμῷ διαλέξει τοῦ θεολόγου καθηγητοῦ κ. Γ. Τζατζάνη, τῷ Μνημοσύνῳ τῆς φυλανθρώπου Αἰκατερίνης Καϊρίανου καὶ τῇ ἐνόρξει τῆς ἐν τῷ Παρισίῳ ἐκθέσεως ἔργων τῆς «Συντροφίης Καλλιτεχνῶν».

—Συνήλθον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ εἰς ἐτήσιον Συνέλευσιν αἱ Ἐπιτροπαὶ τῶν Ἐνοχ. Φιλοπτώχων Ταμείων.

—Ὁ Μακ. Πρόεδρος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Συνέλευσιν εἶπε μεταξύ ἄλλων ἡ δυστυχία ὁσημέραι αὐξάνει καὶ διὰ τοῦτο χρειάζεται ἡ συγκέντρωσις ὅλων τῶν ψυχικῶν καὶ χριστιανικῶν μας δυνάμεων καὶ ἡ συνεργασία ὅλων, ἵνα ἀντιμετωπίσωμεν τὴν δεϊνὴν περίστασιν. Μετὰ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Μακαριώτατου ὁ ἐλεγκτὴς Σύμβουλος κ. Μυρτίδης ἐπὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ 1939 παρέσχε τὰ ἑξῆς στοιχεῖα :

Εἰσπράξεις	Δρχ. 4.164.276.90
Πληρωμαὶ	» 3.650.869.15

Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν ἀριθμῶν προκύπτει ὅτι ἡ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος λειτουργία τοῦ Ὄργανισμοῦ ἐπέτυχεν ἱκανοποιητικῶς ἀποτελέσματα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἔτος 1938, ὡς ἐπίσης ὅτι ἡ ἀπόδοσις τοῦ διενεργηθέντος κατὰ τὴν 14 Δεκεμβρίου π. ἔ. ἔργου τῆς ἡμέρας τῶν πτωχῶν, ὑπῆρξεν ἡ μεγαλύτερα τῆς τελευταίας πενταετίας, ἀναβιβάσασα τὰς εἰσπραχθείσας εἰσφορὰς εἰς Δρχ. 1.000.000.

Ἱερὰ Μητρόπολις Δράμας

Ὁ Σεβ. Μητρ. Δράμας, λειτουργήσας τῇ μὲν Πέμπτῃ τῆς Διακωνίῃ ἐν τῷ ἐν Δοξάτῳ πανηγυρίζοντι ναῷ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου, τῇ δὲ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ ἐν Προσωπιάτῃ ὁμίλησε, συστήσας τὴν προσέλευσιν εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀποσταλέντα Ἀρχιμ. Θεόδωρον Κοτσάκη πρὸς ἐξομολόγησιν.

—Τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ μετὰ τὴν θ. λειτουργίαν καὶ τὴν δέησιν ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς ἰ. ἀγῶσι παρόντων διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου χρηματικὰ ἔπαθλα εἰς τοὺς ἐν τοῖς μαθήμασι τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ὑψηλοτέρων διακριθέντας μαθητὰς, προσφερόμενα κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ μακεδονομάχου ναυάρχου κ. Στυλιανοῦ Μαυρομηχάλη.

—Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων ἐν Σιταγῶν ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας διενεμήθησαν εἰς τοὺς καλύτερους μαθητὰς δῶρα, προσφερόμενα ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Δράμας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ζιχνῶν.

Ὑπὸ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱ. Μητροπ. Ζιχνῶν διενεμήθησαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα πασχαλινὰ βοηθήματα εἰς τοὺς ἀπόρους τῆς περιφέρειας.

—Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς τῆς Ἀγ. καὶ Μ. Τεσσαρακοστῆς, καὶ τὰς ἰ. ἀκολουθίας τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ἐχοροστάται καὶ ἐκήρυττε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης.

—Ὁ συνεργάτης τοῦ Σ. Μητροπολίτου ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ Θ. Λόγου ὁ Θεολόγος κ. Χρ. Σιμιτζῆς κηρύττει τὰς Κυριακὰς εἰς τὰ περίε χωρία.

—Ἰεροεξάρχοντος τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ζιχνῶν, παρισταμένου δὲ καὶ τοῦ Σεβ. Μητρο. Σεργίῶν, ἐτετέλεσθησαν τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ ἐν Μυρίνῃ τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Μυρίνης—Τσαγιεῖ, παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, πολλῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως καὶ λοιπῶν ἐπισήμων καὶ μυριάδων λαοῦ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων ἐτετέλεσθη ἐν Καρδίτῃ ἡ Λιτανεῖα τῶν ἰ. Λειψάνων τοῦ Ἱερομόντου ἁγίου Σεραφείμ, Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου τοῦ Οὐρανοφυῶ, προσερχόμενος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου κατὰ παράκλησιν τοῦ ἁγίου Θεσσαλιώτιδος. 70 ἱερεῖς καὶ 6 διάκονοι ἀπετέλεσαν τὴν Ἱερὰν πομπὴν ἐν μέσῳ δὲ ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Κορώνας, ἐνθὰ ἐμόνασεν ὁ Ἅγιος ἐβάδιζε κρατῶν τὰ ἁγία λείψανα, εἰς τὸ ἄκρον δὲ τῆς παρατάξεως ἐβαδίζον οἱ δύο Σ. Μητροπολίται ἡκολούθησαν δὲ αἱ Ἀρχαὶ. Πρὸς τιμὴν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης παρετέθη τρύπεζα τὴν μὲν μεσημβρίαν ὑπὸ τοῦ Δήμου Καρδίτσης, τὸ δ' ἐσπέρας ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητρο. Θεσσαλιώτιδος.

Γ. Μητρόπολις Μυτιλήνης.

Τῇ προπαραελθούσῃ Κυριακῇ, 1ῃ Μαΐου, ἐτελέσθησαν ἐν Μυτιλήνῃ τὰ ἐγκαινία τριῶν νέων οἰκημάτων κοινωνικῆς Προνοίας, τοῦ Γηροκομείου τοῦ Παραρτήματος τοῦ Νοσοκομείου λοιμωδῶν νόσων καὶ τοῦ οἴκου ἀδελφῶν.

Ἱερά Μητρόπολις Σιδηροκάστρου

Τὸ Φιλόπρωχον Ταμείον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως διένευεν 20.000 δραχ. ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα.

— Τὴν 1ην Μαΐου ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν, προσελθόντων μετὰ τῶν λαβάρων αὐτῶν, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ποιησάμενος συγκρίσιν τοῦ πρό Χριστοῦ ἐργάτου μετὰ τοῦ νῦν, τοῦ τόσον εὐεργετηθέντος ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

— Ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐξήλθεν εἰς περιοδείαν, ἐπισκεφθεὶς 10 χωρία καὶ ἐγκαινιάσας δύο νέους ναοὺς.

Γ. Μητρόπολις Σπάρτης.

Ἐν Σπάρτῃ, χοροστατούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μονεμβασιάς καὶ Σπάρτης καὶ Γυθείου καὶ Οἰτύλου, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαινία τοῦ παρὰ τὴν Μητρόπολιν δαπάναις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Τεσσαράκοντα ἀνεγερθέντος Ἰστορικοῦ Ἀρχείου, παρέχοντος ὅλα τὰ ἐχέγγυα τῆς διαφυλάξεως τῶν ἐγγράφων καὶ ἐντύπων ἱστορικῆς σημασίας. Ἦδη, ἐντὸς βιβλιοθηκῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν κατασκευασθῆ ἕκ μετᾶλλου καὶ ἄλλου, ἔχουν ἐναποτεθῆ χειρόγραφα καὶ βιβλία τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα καὶ τῆς Μονῆς Ζερμπίτσης. Ὑπάρχουν μετὰ ἄλλων Σιγίλλια Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου τοῦ Ε', παρέχοντος τὰς εὐλογίας του καὶ θάρρος εἰς τὴν Μονὴν Ζερμπίτσης, λεηλατηθεῖσαν ὑπὸ ἐπιδρομῶν. Ὑπάρχει καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, ἐν σχέσει μὲ τὴν παροχὴν ἐπισχύσεων ἕκ μέρους τῶν Μονῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος. Χειρόγραφα τινὰ Εὐαγγέλια διακοσμοῦνται διὰ μικρογραφίῶν.

— Προβλέπεται ὅτι τὸ Ἀρχεῖον θὰ πλουτισθῆ μὲ νέα καὶ πολλὰ ἀποκλήματα ἕκ δωρεῶν. Ἦδη ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἐκατὸν περίπου πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, ὡς κατέχοντα ἱστορικὰ ἐγγράφα, παρεκλήθησαν δι' ἐπιστολῶν νὰ δωρήσουν ταῦτα εἰς τὸ Ἀρχεῖον, κατενόησαν ὅτι ἡ διαφύλαξις των εἶνε πλεόν ἀρκίως ἐξασφαλισμένη καὶ ἀπῆλθον καταφατικῶς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καὶ τὰ ὑπολειπόμενα πρόσωπα θὰ πράξουν ὁμοίως.

— Τὸ Ἀρχεῖον θὰ διοικῆται ἀπὸ συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἀπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μονεμβασιάς καὶ Σπάρτης, ὡς πρόεδρος, καὶ ἀπὸ τὸν δήμαρχον, τὸν γυμνασιάρχον, τὸν ἡγουμένον τῆς Μονῆς Ἁγίων Τεσσαράκοντα καὶ δύο Σπαρτιάτας λογίους, ὡς μέλη. Ἐχει ἤδη διορισθῆ καὶ ἴδιος ἐμμισθὸς ἀρχειοφύλαξ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατόπιν τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὰ Αἰγυπτιακὰ νομοθετικὰ σώματα πρὸς ψήφισιν νομοσχεδίου, μεριμνῶντος διὰ τὴν περιστολὴν τῆς θρησκευτικῆς προπαγάνδας καὶ τῆς ἐν αὐτῷ διαλαβανομένης ἀπαγορεύσεως συμμετοχῆς τῶν μαθητῶν εἰς θρησκ. μαθήματα, ξένα πρὸς τὴν θρησκείαν των, τὸ Πατριαρχεῖον, μεριμνῶν διὰ τὴν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ἐν τοῖς λατινικοῖς ἰδία ἐκπαιδευτηρίου ὀρθοδόξων τροφίμων, μελετᾷ τὴν ὀργάνωσιν τῆς λειτουργίας κατηχητικῶν σχολείων χάριν αὐτῶν.

— Συνοδικῆ ἀποφάσει τοῦ λοιποῦ τὰ Πατριαρχικὰ Δικαστήρια, προκειμένου περὶ πνευματικῶν ὑποθέσεων, θὰ συγκροτῶνται μόνον ἕκ κληρικῶν, ἐπανερχομένης οὕτω καὶ αὐτῆς ἐν ἰσχύϊ τῆς μέχρι τοῦ 1935 ἰσχυσάσης ἐκκλ. τάξεως.

— Πρὸς θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ἀραβοφῶνων τέκνων τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας θέτει ἀπὸ 1 Ἰουνίου ἔ. ἔ. εἰς κυκλοφορίαν δεκαπενθήμερον ἡθικοθρησκευτικῶν περιοδικῶν εἰς ἀραβικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ Καλὸς Ποιμὴν».

— Ἀποφάσει τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπὸ τῆς 18 Μαΐου τελοῦνται κατὰ Σάββατον καὶ Κυριακῇ ἡ Μ. Παράκλησις καὶ εἰδικαὶ δεήσεις ὑπὲρ καταπαύσεως τοῦ πολέμου, παρωτρύνθησαν δὲ οἱ πιστοὶ πρὸς ἀθρόαν συμμετοχὴν εἰς

τὴν κοινὴν καὶ τὴν κατ' ἴδιαν προσευχὴν καί, κατὰ τὸ δυνατόν, πρὸς νηστείαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου, σχολιάζοντες εἰς ἄρθρον των τὴν κατὰ τοῦ παρελθόντα Μάρτιον ἐπιτευχθεῖσαν ἐν Ἱερουσολύμοις συνάντησιν τοῦ Μακ. Πατριάρχου καὶ Πάπα Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου μετὰ τῶν Μακ. Πατριαρχῶν Ἱερουσολύμων κ. Τιμοθέου καὶ Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου, συνελθόντων ὅπως συζητήσασιν ἐπὶ κοινῶν προβλημάτων, παρατηροῦν ὅτι ἡ συνάντησις καθ' αὐτὴν ἀποτελεῖ ἱστορικὸν γεγονός ὑψίστης σημασίας, δεδομένου ὅτι ἡ τελευταία συνάντησις τῶν τριῶν πατριαρχῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1443, ὅτε ὁ Ἀλεξανδρείας Φιλόθεος, ὁ Ἀντιοχείας Δωρόθεος καὶ ὁ Ἱερουσολύμων Ἰωακείμ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἵνα καταδικάσωσι τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1439 ἐν Φλωρεντίᾳ μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ Λατίνων πραγματοποιηθεῖσαν ἔνωσιν, ἣτις, ὡς γνωστόν, ἀπεκηρύχθη ἀμέσως.

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ*Τὸ κατὰ Νόμον*

[2]

Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

Πρὸς τὸν Ἱερά Εὐάγγελον Οἰκονομὸν, τέως ἐφημέριον Κυμῆνων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βερροίας καὶ Ναούσης, (ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ἵνα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ Νόμου 5383, ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάλῳ τῇ 14 Ἰουνίου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρα 9η π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ καταφρονήσει τοῦ κείνου Ἐπισκόπου κλπ.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† **Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος**

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Πρεσβ. **Κων/νος Κωνσταντινίδης.***Τὸ κατὰ Νόμον*

[2]

Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

Πρὸς τὸν μοναχὸν Σωφρόνιον Μεγαλογέννην ἐξ ἁγίου Ὁρους ὀρμώμενον καὶ ἐν Βόλῳ διαμένοντα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος.

(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι, ἵνα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ Νόμου 5383, ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάλῳ τῇ 14 Ἰουνίου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὡρα 9η π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ μέθῃ κλπ.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† **Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος**

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Πρεσβ. **Κων/νος Κωνσταντινίδης***Τὸ κατὰ Νόμον*

[2]

Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

Πρὸς τὸν Ἱερά Γεώργιον Χατζόπουλον, τέως ἐφημέριον Κυμῆνων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βερροίας καὶ Ναούσης (νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, ἵνα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ Νόμου 5383, ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάλῳ τῇ 14η Ἰουνίου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὡρα 9η π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ καταφρονήσει τοῦ οικείου Ἱεράρχου κλπ.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† **Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος**

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Πρεσβ. **Κωνστ. Κωνσταντινίδης**

Τὸ κατὰ Νόμον [2]
Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

Πρὸς τὸν Ἱερέα Μιχαὴλ Γιαπαλιῆν, τέως ἐφημέριον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος κλπ.

(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, ἴνα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 55 τοῦ Νόμου 5383, ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ 14 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρα 9η π. μ. ἴνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀρνήσει τῆς ἱερωσύνης καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἱερατικοῦ ἐνδύματος.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὥσ' ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ἐὸ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ δικαστηρίου

† Ἐὸ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος

Ἐὸ Γραμματεὺς κ. ἁ. α.

Ἐὸ Ὑπογραμματεὺς

Πρεσβ. Κων/νος Κωνσταντινίδης

Ἱερά Μητρόπολις
Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου [2]

Πρὸς τὸν ἱεροδιάκονον Χρυσόστομον Κουλούρην ἀδελφὸν τῆς Ἱεράς Μονῆς Γηρομερίου.

(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε ὡς ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως τὴν 7ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Παρασκευῇ καὶ ὥραν 10 π. μ. καὶ δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἔγκοταλείφει τῆς Ἱεράς Μονῆς καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἱερατικοῦ καὶ μοναχικοῦ σχήματος, ἐπιδηλοῦντές σοι, ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισέως σου θὰ δικασθῆς ἑρήμην.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ 7ῃ Μαΐου 1940.

Ἐὸ Πρόεδρος

τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου

† Ἐὸ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

Γεώργιος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Μεσσηνίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀνατολικῆς Μηλίτης ὅπως ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ἀναγκ. νόμου 2200)1940 δριζόμενα πιστοποιητικά διὰ τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων. Ἐν Καλάμαις τῇ 27 Μαΐου 1940 † Ἐὸ Μεσσηνιακὸν Πολύκαρπος.

Ἱ. Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένον νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ χωρίου Ζάρκου—Μαρί προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ἀναγκ. νόμου 2200)1940 ἔτους περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων δριζόμενα προσόντα ἴνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι ἡμῖν σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1940. † Ἐὸ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος.

Ἱ. Μητρόπολις Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Κενῆς οὖσης τῆς θέσεως ἐφημερίου τῶν κάτωθι ἰ. ναῶν: 1) τοῦ ἐν Αἰγίνῃ ἰ. ναοῦ ἁγ. Νικολάου, 2) τοῦ ἐν Βρωμολίμνῃ ἰ. ναοῦ ἁγ. Χαραλάμπους, 3) τοῦ ἐν Σαμπαρίζῃ Ἐρμηνίδος ἰ. ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου καὶ 4) τοῦ ἐν Ἀντισσίῳ Αἰγίνης ἰ. ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου, προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κατὰ τὸν ἄ. ν. 2200)1940 προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν ἀνωτέρω θέσεων ἴνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν. Ἐν

Ὑδρᾳ τῇ 22 Μαΐου 1940 † Ἐὸ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος.

Ἱ. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου, Κέας καὶ Μήλου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ 46 ἄρθρον τοῦ ἄ. νόμου ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημεριακῆν τῆς ἐν Φελλῷ Ἀνδρου ἰ. ναοῦ τῆς Θ. Εὐαγγελιστρίας ὅπως ὑποβάλλωσι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς ἰ. Μητροπόλεως τὴν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 48 ἄρθρου τοῦ ἄ. νόμου ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 προβλεπομένων πιστοποιητικῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας Ἐν Ἐρμούπολει Σύρου τῇ 20 Μαΐου 1940 † Ἐὸ Σύρου Φιλάρετος.

Ἱ. Μητρόπολις Παροναξίας καὶ Θήρας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας, ὑποβάλλωσι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς ἰ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 ἀναγκ. νόμου περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων, δριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς κενὰς ὁργανικὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν Ἐμπορείου Θήρας, Σαγκροῦ καὶ Καλοξύλου Νάξου. Ἐν Νάξῳ τῇ 22 Μαΐου 1940 † Ἐὸ Παροναξίας καὶ Θήρας Χερουβείμ.

Ἱ. Μητρόπολις Γρεβενῶν

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ 46 ἄρθρον 46 τοῦ ἄ. νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Ἀναγύτων, 2) Ἀνθρακιάς, 3) Δεσπότη, 4) Ἐλάτου, 5) Ἐλαφίου 6) Ἐλευθέρου—Γηγενῶν, 7) Καλαμισίου, 8) Μελισσίου, 9) Μικροκλεισούρας—Λαγκαθακίων. 10) Μοναχίου, 11) Παρρυσίου, 12) Περιβολακίου, 13) Πολυδένδρου, 14) Τριφυλλίου καὶ 15) Φιλιππιάδας, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου δριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Γρεβενοῖς τῇ 17 Μαΐου 1940 † Ἐὸ Γρεβενῶν Γεράσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Φλωρίνης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46 καὶ 47, 2 τοῦ ἄ. νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐξῆς κενὰς θέσεις ἐφημεριακὰς θέσεις 1) Βαρθολομαίου, 2) Λευκῶνος, 3) Τριβούνου, 4) Καρσοχωρίου, 5) Κρυόδρουσης, 6) Μοναστηρακίου 7) Ἄνω Ὑδρούσης, 8) Σιφωνιάς 9) Πευκατοῦ, 10) Σαρακηγῶν, 11) Κερασιῶν 12) Σκινθούρων, 13) Καρυῶν καὶ 14) Μεσσηνιακῶν ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ἀνωτέρω νόμου δριζόμενα ἔγγραφα. Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 17 Μαΐου 1940 † Ἐὸ Φλωρίνης Βασίλειος.

Ἱερά Ἐπισκοπὴ Πέτρας

Καλοῦμεν συμφώνως τῷ ἄ. ν. 2200)40 ἄρ. 46 «περὶ ἰ. ναῶν καὶ ἐφημερίων» τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Παναγίας Δαβραδιανῆς Κρητῶν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα (ἄρθρ. 47 καὶ 48), ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ὑπὸ ὡς ἄνω νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά καὶ λοιπὰ δικαιολογητικά μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως. Ἐν Νεαπόλει τῇ 22 Μαΐου 1940. † Ἐὸ Ἐπίσκοπος Πέτρας Διονύσιος.

Ἐμβάσματα καὶ συνδρομαὶ ὑπὲρ τοῦ Δελτίου ἀπευθύνονται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὴν Διαχειριστὴν κ. Νικήτ. Σταθόπουλον, ὅπισθεν αὐτῆς σημειουμένου τοῦ σκοποῦ δι' ἃν ἀποστέλλεται.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΗΣΗΣ

Τύποις «Φοῖνικας», ὁδὸς Δεοννάτου 4. — Τηλ. 54-229